वृत्रस्य त्वाश्वसथा दीषमाणाः। विश्वे देवाअजहुर्ये सखायः। मरुद्भिरिन्द्र सख्यं ते अस्तु ॥ ५ ॥

अथेमा विश्वाः पृतना जयासि। वधीं वृत्रं मरुतइन्द्रियेण। स्वेन भामेन तविषो बभूवान्। अहमेतामनवे विश्वश्चन्द्राः। सुगाअपश्चकर वज्रबाहुः। स यो वृषा वृष्णियेभिः समोकाः। महो दिवः पृथिव्याश्च सम्राट्। सती न सत्त्वा हव्यो भरेषु। मरुत्वान्नो भवत्विन्द्र ऊती। इन्द्रो वृत्रमतरद्वृत्रतूर्ये ॥ ६ ॥

अनाधृष्यो मघवा शूरइन्द्रः। अन्वेनं विशो अमदन्त पूर्वीः। अयꣳ राजा जगतश्चर्षणीनां। सएव वीरः स उ वीर्यावान्। सएकराजो जगतः परस्याः। यदा वृत्रमतरच्छूरइन्द्रः। अथाभवदमिताभिक्रतूनां। इन्द्रो यज्ञं वर्द्धयन् विश्ववेदाः। पुरोडाशस्य जुषताꣳ हविर्नः। वृत्रं तीर्त्वा दानवं वज्रबाहुः ॥ ७ ॥

दिशो दृꣳहद्दृꣳहिता दृꣳहणेन। इमं यज्ञं वर्द्धयन् विश्ववेदाः। पुरोडाशं प्रतिगृभ्णात्विन्द्रः। यदा वृत्रमतरच्छूरइन्द्रः। अथैकराजो अभवज्जनानां। इन्द्रो देवांच्छम्बरहत्य आवत्। इन्द्रो देवानामभवत् पुरोगाः। इन्द्रो यज्ञे हविषा वावृधानः। वृत्रतूर्षा अभ-